

en Begravelsesplads til deres afdøde. Det er ganske vist Kirkejerens Pligt at anlægge Kirkegaarden, men naar de ikke kunne faa ham til det, vil man da finde det rigtigt at tvinge disse Folk til at gaa den lange Kettens Vej for at faa Kirkejeeren tilpligtet at anlægge en ny Kirkegaard? Jeg tror, at det er at gøre Uret mod disse Folk, og jeg vil næppe tro, at Folketinget vil finde, at det er rigtigt. Selv om der ikke er nogen øjeblikkelig Fare, saa er der dog Fare for, at de Grave, hvori der nu lægges Lig, i Løbet af en Snes Aar ville være sunkne i Havet. Naar den højtærede Minister sagde, at der var en Mulighed for, at det kunde vare længere, er der ganske vist den Mulighed, men Historien har vist, at der gaar mindst 1 Favn bort om Aaret og under Forhold som dem, vi havde for Jul, gik der, som sagt, over 2 Favne bort, saa i Øjeblikket er der kun mellem Havet og Kirkegaarden lidt under 20 Favne eller omtrent 19 Favne. Derfor havde jeg haabet, at den højtærede Kultusminister vilde have indtaget en mere velvillig Stilling til denne Sag. Jeg kan saa godt forstaa, at man har lidt Betænkelighed ved at træde til her, da man mener, det er Kirkejerens Pligt, men naar disse Folk ikke kunne faa Kettens Rendeelse for, at Kirkejeeren er pligtig dertil, have de sandelig ikke andre Steder at henvende sig end til Samfundet. Jeg vil derfor gerne endnu en Gang appellere til den højtærede Minister og den ærede Ordfører.

Ordføreren (Bust): Det ærede Medlem kan være ganske rolig, thi Sagen er den, at lige saa saare Havet kommer saa nær til Kirkegaarden, at der bliver paatrængende Fare for det, det ærede Medlem nu udmalede for os, ville Kirkemyndighederne, som den højtærede Kultusminister ogsaa sagde, øjeblikkelig sætte sig i Bevægelse. Men det er netop det, der mangler. Der er ikke i Øjeblikket nogen Fare, og derfor kan jeg ikke forstaa, at det ærede Medlem er saa hidsig paa, at vi skulle af med de 1,500 Kr. af Statskassen. Jeg kan nemlig ikke tro andet, end at disse Bønder der oppe ere som andre Bønder, og at de synes, at Kirkejeeren nok har Raad til at betale, da de betale Tiende til ham. Derfor kan det ærede Medlem godt være rolig. Naar der er Fare paa Færde, ville Myndighederne straks træde til og foranledige, at der bliver gjort noget, og saa vil jeg haabe, at vi og Beboerne deroppe ikke komme til at give en eneste Dre ud, men at den Mand, som har Indtægten af Kirketienden, kommer til at betale.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Vardenflet): Naar den ærede Undringsforslagsstiller henviser til, at det var uretfærdigt at tvinge Beboerne til paa ny at gaa Kettens Vej, og derved ligesom forudsatte, at det var et pekuniært Offer, naar Beboerne igen skulde tvinges til at anlægge Sag, vil jeg gøre opmærksom paa, at det Sagsanlæg, der har fundet Sted, har ikke kostet Beboerne en Dre, og paa samme Maade vil det gaa igen, hvis der i Henhold til et Provstestyk maatte blive anlagt Sag mod Kirketiendejeeren til Opfyldelse af den ham formentlig paahvilende Forpligtelse. Blot fordi Tiendejeeren ikke vilde anerkende Nødvendigheden af at anlægge en Kirkegaard, vilde Beboerne ikke selv komme til at anlægge Sag mod Tiendejeeren i dette Spørgsmaal. Nødvendigheden af Anlægget vil altid være grundet paa en Rendeelse af Provstestyket, og en saadan Rendeelse vil ikke kunne antages at foreligge, forinden Provstestyket mener, at der foreligger en Nødvendighed. Naar den ærede Taler dernæst henviser til, at Statskassen jo har ydet Bidrag til Flytning af Huse, der true des af Havet, ja saa er jo det Moment, der kommer frem i saadanne Tilfælde, det, at da der ikke er nogen, hvem Forpligtelsen til at yde Erstatning paahviler, saa henvender man sig til Statskassen, og den kan i saadanne Tilfælde tage det humane Hensyn, som jeg mener, at der ikke i dette Tilfælde kan være Tale om at tage.

Sangeren: Ja, det er meget rigtigt, at det ikke er Beboerne der have ført Sagen for Domstolene, det indrømmer jeg, men deri ligger vist en Tilkendegivelse af, at Autoriteterne have skønnet, at Sagen var nødvendig. Naar den ærede Ordfører mener, at jeg ikke maa være for hidsig over for dette Spørgsmaal, fordi det ikke er paatrængende, saa vil jeg dertil sige, at det er rigtigt, naar man mener, at 16—18 Aar er for lang Tid til at begynde paa en ny Kirkegaard, før den gamle gaar væk, saa kan han have Ret. Men saaledes er det ikke efter almindelig Opfattelse, i det mindste ikke i Vendsyssel; man tror ikke der, at det er for tidligt. Jeg tvivler om, at man vil anbefale at vedligeholde en Kirkegaard, der i Løbet af 18—20 Aar gaar ud i Havet, og benytte den som Begravelsesplads for de døde. Det synes jo imidlertid, som den ærede Ordfører mente, at disse Yngbyboere der oppe i Vendsyssel godt i nogle Aar endnu kunde begrave deres Lig paa Kirkegaarden, thi om ogsaa